

Ondřej Broska

Karpíškovi

Strnutí, hluk, vítr křičící v šum plynoucí do tmy
A v noci chomáče snů spřádáš mi v pokrm
Vůní hniloby, mrtvých stromů a hub,
tím vším mne blažíš loutkáři!
Mrazu co nás pálí připíjíme
Nad černým lesem sardonsky se šklebí luna
a já plynu s mrtvým ramenem Dyje někam pryč
A jsem opilý pálenkou, krásou a čistotou všeho
Mrazí mne nádherou tvé čáry...

A propadám se na bahnité dno
obtékán tlustými úhoři a línými kapry
Na dno vystlané hedvábím
ukládáš mne na lože snů loutkáři

A vidím růst skály a drolit se orchideje
A barvy tryskají v šílenství jara, noci
Vidím pršet paprsky slunce
a šperky deště líbají mé skráně

Tím vším mne blažíš loutkáři –
děkuji